

28. 12. 2025 – Ježíš Kristus, Boží Syn

1. čtení: Ž 147

Píseň: S375 – Volný jsem

Základ kázání: J 1, 1-18

Kázání: Milí shromáždění,

co lepšího připomínat první neděli po Vánocích, než kdo je Bůh? A tak, kdo je *Ježíš Kristus*?

Boží Syn. Bůh s námi. Im-manu-él. Bůh *přebývající mezi* námi. Logos. Slovo. Ten, *skrze* koho Bůh Otec stvořil vše, co jest dobrého. Ten, který je život sám. Ten, který je světlem lidí – nejen světlem života časného.

Ten, který nemůže být pohlcen tmou ani temnotou. Ačkoli i vánoční tma i temnota byly hluboké. I tma Kristova velikonočního umírání.

Také proto je Ježíš Kristus to *pravé* světlo. Na rozdíl od tolika falešných – vždyť už Bůh *nejprve* stvořil ve světě *světlo*. A až *poté* to, co považujeme za základní zdroje světla: Slunce, měsíc, hvězdy. Tolik *falešných* světel člověka bombarduje, obklopuje!

Ježíš Kristus je ten, bez kterého by nebyl svět. Natožpak dobrý. Ale právě *tento, takovýto* svět ho nepoznal. Nepřijal. Dokonce zcela jednoznačně a totálně ho tento svět během jeho posledních Velikonoc *odmítl*. Nezastal se ho nikdo. Pod kříž mu nepřišel nikdo.

A přesto dal *každému* „moc“ stát se Božími dětmi. Stačí *takovému* vtělenému Bohu – Božímu Synu – „jen“ věřit. Tedy podřizovat se mu. Řídit se *jeho* slovy, názory, učením, systémem, příkladem. Ne svými. Ani ostatních.

Což vlastně není nijak málo. Je to dokonce tak *veliký* nárok, že je jakoby znovuzrozením. Je naprosto zásadní změnou lidské bytosti. Protože takoví už nejsou narozeni jen z otců a matek, ale

z *Boha*. Jako byl doslova Ježíš. Jako můžeme být my jen přeneseně. Ale to na spásu, věčnost, milost *stačí*.

Ale ani na tom všem neměl Bůh dosti. Ačkoli o každém tom verši můžeme a máme hovořit hodiny. A psát desítky kázání a výkladů. Ani *to* Bohu nestačilo. A tak i *nejmladší* evangelista psal dál a dál už jen v tom prologu, úvodu svého vyprávění. Ačkoli tolik toho napsali již ti tři evangelisté před ním! Tolik toho již bylo napsáno v epištolách – a to se nám některé nedochovaly! Tolik toho bylo také v knize Skutků apoštolských.

Přesto přidal i nejmladší vypravěč Ježíšova příběhu další: A tohle všechno – a další – se *stalo tělem*. Řecky: Logos sarx egeneto. Naprosto skandální, buřičská, *absurdní* formulace. Nic takového vůbec nebylo možné!

A stejně pobuřující je i dnes: Bůh, který se stal tělem. Nekonečný, který se stal konečným. Věčný, který se stal pomíjivým, časným. Všemohoucí, který se stal bezbranným. Vznešený a svatý, který se stal tím nejposlednějším, nejutlačovanějším, nejpohrdanějším v lidské společnosti – nemanželským dítětem. A poté popraveným vzbouřencem.

V tehdejší řeckém pochopení pak: Logos byl termín pro základní, fundamentální řád světa. Proč vůbec řád je. Proč vůbec nějaký řád *je možný*. Proč i nebeské hvězdy tento řád naplňují. I poslední stébla trávy. Jak by se tedy tento dobrý základ, řád *všeho*, mohl stát něčím tak ubohým, pomíjivým, slabým jako je lidské tělo? V podstatě stejný argument zní dodnes: „Bůh nemůže být, *protože...*“ nějaké lidské domnělé poznání mu v tom přece zabráňuje. Vylučuje ho.

Toho Boha, ke kterému někdy v životě volali *všichni* dospělí. A takřka všechny děti. Přece *nemůže* být mezi námi. *Nemohl* se stát jedním z nás. Dobrovolně. Na Vánoce. Sestoupit do *tohoto*.

A ještě mezi námi *přebývat*. Tedy *neutěct*. Když ho chtěl okamžitě zavraždit Herodes. Když musel být okamžitě stěhován až do dalekého Egypta. Tak *neutekl*. Ale přebýval mezi námi dál. A stejné pokušení přišlo ještě siněji při jeho umírání. Při mlácení náboženskými autoritami. Římskými vojáky. Při bičování. Při

nesení kříže. Při přibíjení na kříž. Při nahotě, posměchu, bolesti. Při nespravedlivém odsouzení těch, které přišel zachránit. Odsouzení za čin, který nespáchal.

Neutekl. Ale přebýval mezi námi. I to má dalekosáhlé důsledky. Třeba pro sebevraždu nebo tzv. eutanazii. Hle, jak zcela opačně k současnému „křesťanskému“ světu prvotní křesťané. Kterí po vzoru Krista také *umírali* – ale zavraždění nepřáteli pro důvěru laskavému, milujícímu Bohu. Ale na svůj život *nesahali*.

Jaká už *v tom* byla jeho sláva! *Že přebýval. Takhle* přebýval. Ačkoli i na kříži dobře věděl, jak bude jeho jméno zneužíváno. I k polyamorickým svatbám v kostelech. I k eutanázii. I k valkám. K manipulacím a vykořisťování. K zabíjení ostatních křesťanů.

Protože tak málo lidí vidí slávu Božího Syna. Ať už na kříži nebo v betlémských jeslích. Vždyť v obou případech se zdálo vše být všelijaké, jen ne *slavné*. Natožpak *božsky* slavně. Vždyť nic z toho nesplňovalo *žádná z našich* kritérií slávy tehdy – ani dnes.

A proto šlo o slávu *jednorozeného* Božího Syna. Kterou mu darovalo jeho Otec. Za jeho přebývání mezi námi. Za jeho milost a pravdu. Za to, že byl „branou“ stvoření. A tak o jeho slávě vypráví každá hvězda. Každý kůň i každý sval. Každé zvíře. Každý déšť. Každý mráz i sníh. Každé sousto chleba. I brány svatého města.

Když člověk ne. Když člověk o *takového* Boha nestojí. Když taková sláva celého stvoření jeho Božího Syna *není* dost dobrá. Jak je libo. Oni ji přijmou jiní. Už od „Adama a Evy.“ Už celou knihu Genesis sledujeme, že když jedni ne, tak druzí ano. Stejně jako celé dějiny každé církve. I mimo ně.

Protože to není tak, že Bůh potřebuje nás. *Že Kristova Církev* potřebuje nás. Svět byl dlouho před námi a bude i po nás. Tak i Boží Syn. I jeho Církev.

Ale *každý* je do ní zván. K pravému světlu. Které nepotřebuje ani slunce, měsíc, hvězdy nebo halogeny. Každý je zván *sloužit* v této Církvi. Jako v ní slouží její hlava, její CEO – Ježíš Kristus. Jako i Jan Křtitel *nebyl* tím světlem, ale vydával o něm svědectví. Jako i prorokové a praotcové před ním. A učedníci a mnozí další po něm.

Protože tohle vše kolem nás *je Boží*. Patří to *Bohu*. Je to *jeho* vlastnictví. Včetně nás. Našich těl i duší. To vše *stvořil* Bůh. Skrze Logos, Slovo, Krista, Ježíše, Božího Syna. Nikdo z nás se nestvořil sám. Ani svět, který je nezbytný pro náš život. Natožpak Boží království, které je *cílem*, smyslem, podstatou této existence.

A tak se narodíme znovu. Z Boha. Podle Boha. *Do* Boha. Tím, že přijmeme Krista Boha. Se vším všudy. Za svého Krále a Kněze. Namísto všech ostatních vládců a kněží. Vždyť nám také končí kalendářní rok. A začíná nový. A ten církevní nový běží už pět týdnů.

Protože pak nás nepohltí žádná tma. Nepřemůže nás žádná temnota. Ani smrti. Ani pýchy. Ani slabosti. Ani lenosti. Ani sebespokojenosti nebo chudáčkovství. Natožpak peněz, nemocí, bolesti nebo nespravedlnosti. Vždyť nepohltila ani prvotní, tak ukrutně pronásledované, křesťany po tři sta let. Nepohltila ani židovství za čtyři tisíce let. A jak se o to opakovaně snaží! Nepohltila ani Krista. Ani jeho učedníky. Ačkoli všichni zemřeli mučednickou smrtí.

Ani temnota takového, tak dlouhého a strašlivého lidského zla a světa je *nepohltila*. Nepřemohla. Nezlomila. Nevymazala. Nevytrhla z Boží ruky. Ani ze svědectví o Slovu, které je Bohem.

Amen

Píseň: EZ289 – Bohu chvála buď i čest